

Sunt cântecul ce cântă pasărea.
Sunt frunza care crește pământul.
Sunt fluxul care mișcă luna.
Sunt pârâul care oprește nisipul.
Sunt norul care mână furtuna;
Sunt pământul care luminează soarele;
Sunt focul care-aprinde cremenea.
Sunt lutul ce dă formă mâinii.
Sunt cuvântul care vorbește omul.

Charles Causley, *Sunt cântecul*

Doar un câine și o foaie de hârtie

Ascultă, pasul nopții moare
în tăcerea lungă;
lampa mea de scris țârâie
leneș ca un greier.

Auriu lucesc vitrine
cu cotoare de cărți:
stâlpi pentru podurile noastre
spre lumea basmelor.

Rainer Maria Rilke, *Ofrande
pentru Iari, Virgiliene III*

Lumina lunii cădea pe halatul lui Elinor, pe cămașa ei de noapte, pe picioarele goale și pe câinele care se așezase la picioarele ei. Câinele lui Orpheus. O privea cu ochii lui mereu triști, de parcă s-ar fi întrebat de ce, când sunt atâtea mirosuri interesante pe lume, stătea ea la miezul nopții în bibliotecă, înconjurată de cărțile mute, cu ochii pironiți în paginile lor.

— Da, de ce? a întrebat Elinor în tăcere. Fiindcă nu pot să dorm, prostovane.

Cu toate astea, l-a mângâiat pe cap.

„Până aici ți-a fost, Elinor!“ s-a gândit ea, ridicându-se obosită de pe fotoliu. „Îți petreci nopțile vorbind cu un câine. Nici măcar nu suportți câinii, cu atât mai puțin pe ăsta, care cu fiecare respirație îți amintește de stăpânul lui odios.“

Da, păstrase câinele în ciuda amintirilor neplăcute pe care i le trezea; păstrase și fotoliul, deși coșofana stătuse în el pe vremuri. Mortola... De câte ori nu i se părea că-i aude vocea când intra în biblioteca tăcută, de câte ori nu-i

vedea pe Mortimer și pe Resa stând între rafturi, sau pe Meggie stând la fereastră, cu o carte în poală, cu privirea ascunsă în spatele părului blond și drept... Amintiri. Asta era tot ce-i mai rămăsese. Cu nimic mai tangibile decât imaginile invocate de cărți. Dar ce-i mai rămânea după ce avea să piardă până și amintirile? Atunci avea să fie cu adevărat singură – cu tăcerea și golul din inimă. Și cu un câine urât.

Picioarele ei i se păreau tare bătrâne în lumina palidă a lunii. „Lumina lunii!“ s-a gândit, mișcându-și degetele de la picioare. Câte povești existau oare în care lumina asta avea puteri magice? Numai minciuni. Capul îi era doldora de minciuni tipărite. Nici măcar la lumina lunii nu se mai putea uita fără ca privirea să-i fie împăclită de litere. Dacă ar fi putut să-și șteargă toate cuvintele din creier și inimă ca să mai vadă lumea măcar o singură dată cu propriii ochi!

„Cerule, Elinor“, s-a gândit ea, „iar ești într-o dispoziție fantastică!“ Și, spunându-și asta, a bătut cu degetele în vitrina în care Orpheus mai lăsase ceva în urmă, în afară de câinele urât. „Te scalzi în mila asta de sine așa cum se scaldă câinele ăsta prostovan în toate băltoacele.“

Foaia de hârtie din spatele sticlei protectoare nu îți atrăgea atenția prin nimic: era doar o hârtie obișnuită dictando, cu un scris mare, în cerneală de un albastru-pal. Nu se putea compara cu cărțile din celelalte rafturi – chiar dacă puteai să vezi cu fiecare literă ce părere bună avea Orpheus despre sine. „Sper că elfele de foc i-au șters rânjetul ăla satisfăcut de pe mutră“, s-a gândit Elinor deschizând vitrina. „Sper că înzăuații l-au tras în țeapă sau, și mai bine, că zace mort de foame în Pădurea-fără-drum.“ Nu era prima oară când își închipuia sorți nefericite pentru Orpheus în Lumea de Cerneală. Inima ei însingurată se bucura de aceste imagini ca de puține alte lucruri.

Hârtia se îngălbenise deja. Hârtie ieftină. Asta mai lipsea. Și nu puteai să vezi în cuvintele de pe foaie că fuseseră scrise în altă lume, direct sub ochii lui Elinor. Lângă foaie se aflau trei fotografii – una cu Meggie și două cu Resa, una de când era mică și una făcută cu câteva luni în urmă, unde apărea alături de Mortimer. Cum râdeau amândoi. Erau atât de fericiți. Nu trecea noapte în care Elinor să nu se uite la fotografiile alea. Trecuse timpul și lacrimile nu-i mai curgeau pe obraji, dar erau încă acolo, în inima ei. Lacrimi sărate. Inima îi era plină de ele. Un sentiment oribil.

Îi pierduse.

Meggie.

Resa.

Mortimer.

Trecuseră trei luni de când dispăruseră. În cazul lui Meggie, trecuse mai mult cu câteva zile...

Câinele s-a întins și a venit somnoros înspre ea. Și-a băgat nasul în buzunarul cămășii de noapte, în speranța că o să găsească acolo un biscuit pentru câini.

— Da, da, bine, i-a zis ea, băgându-i un biscuit puturos sub bot. Unde se ascunde stăpânul tău, ei?

I-a pus și bucata de hârtie sub nas, iar câinele prostovan a tot adulmecat-o, de parcă l-ar fi mirosit într-adevăr pe Orpheus în spatele literelor.

Elinor se holba la cuvinte și pe unele le-a rostit:

— Pe străzile din Ombra...

De câte ori nu stătuse în ultimele nopți chiar acolo, înconjurată de cărți care, de când rămăsese iarăși singură, nu mai însemnau nimic pentru ea. Tăceau de parcă ar fi știut că le-ar fi dat oricând la schimb pe cei trei oameni pe care-i pierduse. Îi pierduse într-o carte.

— O să învăț, la naiba!

Avea o voce sfidătoare, ca de copil.

— O să învăț s-o citesc în așa fel încât să mă înghită și pe mine, da, asta o să fac.

Câinele o privea de parcă ar fi crezut fiecare cuvânt, dar Elinor nu credea nimic din ce spunea. Nu. Nu era Limbă-vrăjită. Chiar dacă ar fi încercat zeci de ani – cuvintele nu răsunau când vorbea ea. Nu cântau. Nu cum o făceau pentru Meggie și Mortimer – sau pentru blestematul de Orpheus. Deși ea le iubise enorm de mult toată viața.

Foaia îi tremura în mâini când a început să plângă. Și iată-le apărând din nou, lacrimile din inima ei, deși atâta vreme le ținuse în frâu. Îi umpluseră pur și simplu inima. Elinor plângea atât de tare că, de teamă, câinele s-a ghemuit la pământ. Cât de absurd, să-ți curgă apă din ochi când te doare inima. În cărți, eroinele tragice erau de obicei teribil de frumoase. Nu se vorbea nicăieri de ochi umezi și nasuri roșii. „Mie mereu mi se înroșește nasul de la plâns“, se gândi Elinor. „Poate că asta e motivul pentru care nu pot să intru în cărți.“

— Elinor?

S-a întors și și-a șters în grabă lacrimile de pe față.

Darius stătea în ușă, într-un halat mult prea mare, pe care ea i-l făcuse cadou la ultima lui zi de naștere.

— Ce e? l-a întrebat.

Pe unde pusese batista aia? Fonfăind, și-a scos-o din mânecă și și-a suflat nasul.

— Trei luni, au trecut trei luni, Darius! Oare asta nu e un motiv să plâng? Da. Nu te mai uita la mine cu ochii tăi miloși de bufniță. N-are importanță câte cărți ne cumpărăm, a spus făcând un gest larg spre rafturi. N-are importanță câte cumpărăm, schimbăm sau furăm... niciuna dintre ele nu-mi spune ceea ce vreau să aflu! Mii de pagini, și în niciuna nu apare vreun cuvânt despre cei de care vreau s-aud. De ce m-ar interesa toți ceilalți? Eu vreau să știu doar poveștile lor. Ce face Meggie? Ce fac Resa și

Moarte de cerneală

Mortimer? Sunt fericiți, Darius? Mai sunt în viață? O să-i revăd vreodată?

Darius a privit de-a lungul rafturilor, de parcă răspunsul la toate acele întrebări s-ar fi găsit în vreuna din cărțile acelea. Dar apoi a tăcut și el, ca toate paginile tipărite din jur.

— O să-ți fac niște lapte cu miere, a spus în cele din urmă și a dispărut în bucătărie.

Iar Elinor a rămas iar singură cu cărțile, cu lumina lunii și cu câinele urât al lui Orpheus.

Doar un sat

Vântul era un torent de-ntuneric printre copacii vijelioși,
Luna, o goeletă fantomă aruncată pe ape noroase,
Drumul, o panglică de lună prin pustia purpurie,
Și tâlharul venea călare,
Călare,
Tâlharul venea călare la ușa hanului vechi.

Alfred Noyce, *Tâlharul*

Zânele începuseră deja să danseze printre copaci, roiuri de trupuri mici și albastre. Zborul lor capta lumina stelelor și Mo îl vedea pe Prințul Negru privind cu îngrijorare cerul. Era la fel de întunecat ca dealurile din jur, dar zânele nu se înșelau niciodată. Numai dimineața care se apropia putea să le scoată în noaptea aceea rece afară din cuiburi, iar satul, a cărui recoltă voiau tâlharii să o salveze, se afla de data asta periculos de aproape de Ombră. De îndată ce răsărea soarele, trebuiau să plece.

Câteva colibe sărăcicioase, câteva câmpuri pustii și pietroase și un zid care abia dacă ar fi putut ține departe un copil, darămite un soldat – asta era tot. Un sat ca multe altele. Cu vreo treizeci de femei, fără bărbați, și câteva zeci de copii fără tată. În satul vecin, soldații noului guvernator ridicaseră toată recolta acum două zile. Acolo ajunseseră prea târziu. Dar aici se mai putea salva câte ceva. Săpau de ore întregi, arătându-le femeilor cum pot fi ascunse sub pământ animalele și proviziile...

Bărbatul-puternic aducea repede ultimul sac de cartofi. Fața lui dură era roșie de la efort. I se înroșea și când se îmbăta sau se încăiera. Au coborât împreună sacul în ascunzătoarea pe care o săpaseră chiar în spatele câmpurilor.

Pe dealurile din jur, broaștele orăcăiau atât de tare, de parcă ar fi vrut să cheme ziua afară; Mo a tras împletitura de nuiele și crengi peste groapă, ascunzând adăpostul de ochii soldaților și perceptorilor. Printre colibe, tâlharii puși de pază erau tot mai neliniștiți. Și ei văzuseră zânele. Da, era timpul să se retragă în păduri, unde găseau de fiecare dată vreo ascunzătoare, deși guvernatorul trimitea tot mai des patrule printre dealuri. Pirpiriul – așa l-au numit văduvele din Ombra. Un nume potrivit pentru cumnatul pipernicit al lui Cap-de-viperă. Însă foamea lui pentru puținele lucruri ale supușilor era de nestăvilit.

Mo și-a trecut mâna peste ochi. Cerule, cât de obosit era. De-abia dacă mai apucase să pună geană pe geană în ultimele zile. Erau prea multe sate în care soldații ar fi putut încă să vină.

— Pari istovit.

Asta i-o spusese cu o zi în urmă chiar Resa, când se trezise lângă el, fără să știe că se pusese lângă ea abia când se luminase de ziuă. Și-i povestise că visase urât și că stătuse treaz ca să lucreze ore întregi la cartea în care adunase desenele ei cu zâne și oameni de sticlă. Și acum spera ca Meggie și Resa să doarmă când avea să se întoarcă în curtea singuratică în care îi adusese Prințul Negru, cam la o oră de mers la est de Ombra și departe de teritoriul în care Cap-de-viperă încă domnea, făcut nemuritor de o carte pe care Mo o legase cu propriile mâini.

„În curând n-o să-l mai apere nimic“, s-a gândit Mo. Dar de câte ori nu spusese asta deja? Și Cap-de-viperă tot nemuritor era.

O fetiță s-a apropiat de el ezitând. Câți ani să fi avut? Șase? Șapte? Meggie nu mai era de multă vreme așa mică. Stânjenită, s-a oprit la câțiva pași depărtare.

Șnapanu a ieșit din întuneric înspre copilă.

— Da, privește-l! i-a spus el micuței. Chiar el e. Gaiță. Mănâncă copii ca tine la cină!

Șnapanului îi plăceau astfel de glume. Mo a înghițit cuvintele care-i stăteau pe limbă. Fata era blondă ca Meggie.

— Să nu crezi nimic din ce-ți spune! i-a șoptit. De ce nu dormi ca toți ceilalți?

Copila l-a privit. După care i-a ridicat mâneca până a putut să-i vadă cicatricea. Cicatricea despre care vorbeau atâtea cântece...

L-a privit cu ochi mari, cu un amestec de frică și uluire pe care-l văzuse în ochii multora. Gaiță. Copila a fugit înapoi la maică-sa și Mo și-a îndreptat spatele. De fiecare dată când îl durea pieptul acolo unde-l rănise Mortola, i se părea că și tâlharul intrase pe-acolo în el – tâlharul căruia Fenoglio îi dăduse fața și vocea sa. Sau poate că fusese mereu parte din el și doar dormise până când lumea lui Fenoglio îl scosese iar la iveală?

Câteodată, când duceau în vreun sat înfometat carne sau un sac de cereale, pe care le furaseră de la Pirpiriu, femeile veneau la el și-i pupau mâna.

— Mergeți la Prințul Negru și mulțumiți-i lui, le spunea el, deși Prințul nu făcea decât să râdă.

— Dacă-ți faci rost de un urs, atunci o să te lase în pace, zicea el.

Într-o colibă a început să plângă un copil. Noaptea începuse să se coloreze în roșu și lui Mo i s-a părut că aude tropot de copite. Călăreți – cel puțin zece, poate mai mulți. Urechile învață mult mai repede să priceapă zgomote decât învață ochii să recunoască litere. Zânele s-au împrăștiat. Femeile au țipat și au alergat în colibe, unde dormeau copiii. Mâna lui Mo a scos sabia fără să se gândească. De parcă ar fi făcut asta toată viața. Era sabia pe care o luase din Ceta-tea Noptii, sabia care-i aparținuse lui Vulpoi-roșu.

Zorii zilei.

Nu se spunea despre ei că vin mereu în zorii zilei fiindcă le place roșeața cerului la răsărit? Spera să vină beți de la una dintre petrecerile nesfârșite ale șefului lor.

Prințul le-a făcut semn tâlharilor spre zidul care înconjura satul și care nu era decât o ridicătură din câteva rânduri de pietre plate. Nici colibele n-aveau să-i ocrotească. Ursul fornăia și mormăia și chiar atunci s-au ivit din întuneric mai bine de zece călăreți, având pe piept noile însemne ale cetății Ombră: un vasilisc pe fundal roșu. Era clar că nu se așteptaseră să dea peste niște bărbați. Femei care jelesc, copii care țipă, da, dar nu bărbați. Și mai ales nu bărbați înarmați. Mirați, au tras de frâiele cailor.

Da, erau beți. Era bine: asta o să-i încetinească.

N-au ezitat multă vreme. Și-au dat seama imediat că erau mai bine înarmați decât tâlharii zdrențăroși. Și mai aveau și cai.

Proștii. Aveau să moară înainte să-și dea seama că altceva conta aici.

— Pe toți! a strigat Șnapanul spre Mo. Trebuie să-i omorâm pe toți, Gaiță! Sper că inima aia moale a ta înțelege lucrul ăsta! Dacă vreunul dintre ei se întoarce în Ombră, mâine satul ăsta e în flăcări.

Mo n-a făcut decât să dea din cap. De parcă n-ar fi știut atâta lucru.

Caii au nechezat înnebuniți când călăreții s-au năpustit asupra tâlharilor, și Mo a simțit din nou în vene sângele-rece pe care îl simțise pe Muntele Viperei când îl omorâse pe Basta. Rece precum bruma care se așternuse pe iarba de la picioarele lui. Singura teamă care-l cuprinsese acum era teama de el însuși. După care au urmat țipetele. Gemetele. Sângele. Bătăile proprii inimi, zgomotoase și mult prea repezi. Lovea în stânga și-n dreapta, trecea tăișul sabiei prin carnea altora, simțea umezeala sângelui lor pe haine și le vedea fețele pline de ură (sau poate de frică?). Din fericire, nu se vedea prea mult de sub coifuri. Erau atât de tineri! Mâini tăiate, oameni tăiați. „Ai grijă, în spate! Omorâ. Repede! Să nu scape niciunul.“

Gaiță.

Unul dintre soldați a rostit numele ăsta înainte să-l străpungă cu sabia. Poate că se gândise când și-a dat ultima suflare la argintul care i se promisese în Ombra dacă ar fi adus cadavrul lui Gaiță, mai mult argint decât ar fi putut strânge vreodată într-o viață de soldat. Mo a scos sabia din pieptul lui. Veniseră fără zale. La ce ar fi avut nevoie de zale împotriva femeilor și a copiilor? Cât de rece ajungeai omorându-i pe alții, atât de rece, deși pielea îți ardea și sângele îți clocotea în vene.

Da, i-au omorât pe toți. Se lăsase tăcerea în colibe când au împins cadavrele jos în vale. Doi de-ai lor muriseră și acum aveau să-și odihnească oasele laolaltă cu dușmanii. Nu aveau timp să-i îngroape.

Prințul Negru avea o tăietură urâtă la umăr. Mo i-a bandajat-o cât a putut de bine, în timp ce ursul stătea lângă ei. Fetița care-i ridicase mâneca a ieșit iarăși din colibă. De departe arăta într-adevăr ca Meggie. Spera ca Meggie și Resa să doarmă când avea să se întoarcă. Cum ar fi putut să le explice ce era cu tot sângele ăla? Atât de mult sânge.

„La un moment dat nopțile o să umbrească zilele, Mortimer“, s-a gândit el. Nopți însângerate, zile liniștite – zile în care Meggie îi arăta toate lucrurile despre care doar îi povestise în turnul Cetății Nopții; nimfe cu pielea solzoasă în iazuri acoperite de flori, urmele unor uriași dispăruți demult, flori care șopteau când le atingeai, copaci care creșteau până la cer, piticuțe de mușchi care se ivesc printre rădăcinile lor de parcă n-au făcut decât să iasă din trunchi... Zile liniștite. Nopți însângerate.

Au luat caii cu ei și au ascuns urmele luptei cât de bine au putut. În cuvintele de mulțumire pe care le-au rostit femeile la sfârșit se ascundea și groaza. Văzuseră cu ochii lor că oamenii aceștia care le ajutau se pricepeau la fel de bine la ucis ca dușmanii lor.

Șnapanu s-a întors în tabără cu toți caii și cu majoritatea oamenilor. Schimbau tabăra aproape în fiecare zi.

Acum și-o așezaseră într-o râpă întunecată care nici în timpul zilei nu primea lumină. Aveau să trimită după Roxane, ca să aibă grijă de răniți, în timp ce Mo se îndrepta spre locul unde dormeau Meggie și Resa, într-o curte părăsită pe care le-o găsisese Prințul; Resa nu voia să doarmă în tabăra tâlharilor și chiar și Meggie tânjea după o casă adevărată după toate săptămânile petrecute pe drumuri.

Prințul Negru îl însoțea pe Mo, ca întotdeauna.

— Firește, Gaiță nu călătorește niciodată fără alai! mormăise Șnapanu înainte să se despartă.

Mo aproape că-și oprise calul în loc când l-a auzit. Inima îi bătea încă prea tare după bătălie, dar Prințul l-a tras înapoi.

Au luat-o pe jos. Drumul era mai greu pentru picioarele lor obosite, dar urmele cailor ar fi fost mai ușor de găsit. Iar curtea trebuia să rămână în siguranță, fiindcă tot ce iubea Mo mai mult pe lume era acolo. Casa și grajdurile pe jumătate dărâmate apăreau de fiecare dată pe neașteptate dintre copaci, de parcă le-ar fi rătăcit cineva pe-acolo. Câmpurile care hrăniseră odată locuitorii curții nu se mai vedeau deloc. Iar cărarea care pe vremuri ducea în satul alăturat dispăruse și ea demult. Pădurea înghițise totul. Lumea n-o mai numea Pădurea-fără-Drum în părțile astea, cum făceau cei de la sud de Ombra. Avea atâtea nume câte sate erau în ea. Pădurea Zânelor, Pădurea Întunecată, Pădurea Piticuțelor. În locul în care-și avea Gaiță cuibul i se spusese Pădurea Ciocârliei, dacă era să te iei după Bărbatul-puternic.

— Pădurea Ciocârliei? Prostii. Bărbatul-puternic dă tuturor lucrurilor nume de păsări. Până și zânele au nume de păsări pentru el, deși ele nu suportă păsările, i-a spus Meggie. Baptista spune că se numește Pădurea Luminilor, i se potrivește mult mai bine, fiindcă unde ai mai văzut tu într-o pădure atât de mulți licurici și elfe de foc? Și toți faurii care stau noaptea în coroanele copacilor...

Oricum s-ar fi numit pădurea, pacea de sub copaci îl vrăjea pe Mo de fiecare dată și-i amintea că și lucrurile astea făceau parte din Lumea de Cerneală, la fel ca soldații Pirpiriului. Prima geană de lumină a dimineții se strecura printre crengi și răspândea aur palid peste copaci, în vreme ce zânele dansau ca bete în razele soarelui rece de toamnă. Se tot învăteau pe fața îmblănită a ursului până când animalul le îndeparta cu lovituri de labă, iar Prințul ținea una dintre micile creaturi aproape de ureche, ca și cum ar fi putut înțelege ce-i spunea cu vocea ei ascuțită.

Oare lumea cealaltă fusese la fel? De ce nu-și aducea aminte de ea? Oare viața de acolo era compusă dintr-un amestec la fel de seducător de lumină și întuneric, teroare și frumusețe – atât de multă frumusețe că te puteai îmbăta cu ea?

Prințul Negru le ceruse oamenilor lui să păzească zi și noapte curtea. De pază în ziua aceea era Gecko. Se plimba cu o privire morocănoasă prin fața cocinilor prăbușite când au apărut ei dintre copaci. Gecko era mereu în mișcare; un bărbat mic, cu ochi bulbucați, de la care-și primise și porecla. Ținea pe umăr un corb îmblânzit de el. Prințul se folosea de pasăre ca să-i poarte mesajele, dar în majoritatea timpului Gecko o puneă să-i fure lucruri din piață.

Când Gecko a văzut sângele de pe hainele lor, s-a făcut alb la față. Dar curtea izolată rămăsese și-n noaptea aceea neatinsă de umbrele Lumii de Cerneală.

Când s-a îndreptat spre fântână, Mo abia mai putea să meargă de oboseală, și Prințul l-a prins de braț, cu toate că și el abia se mai putea ține pe picioare.

— A fost cât pe-aci azi! a spus el încet, de parcă s-ar fi temut că vocea sa poate alunga pacea ca o fantomă înșelătoare. Dacă nu suntem mai precauți, atunci soldații o să ne aștepte în următorul sat. Cu prețul pe care l-a pus Vipera pe capul tău ai putea să cumperi toată Ombra. Abia dacă mai pot să am încredere în oamenii mei, iar în sate te cunosc și copiii. Poate ar trebui să rămâi o vreme aici.

Mo a îndepărtat cu mâna zânele care se învârteau deasupra fântâniei și a coborât găleata de lemn înăuntru.

— Prostii. Pe tine te recunosc la fel de bine.

Apa a licărit în adâncuri, de parcă luna s-ar fi ascuns acolo de frica dimineții. „E ca fântâna din fața colibei lui Merlin“, s-a gândit Mo în timp ce-și spăla fața și rana de la subraț, pe care i-o făcuse un soldat. „Mai lipsește să mi se pună Arhimede pe umăr și să iasă Wart din pădure...“

— De ce râzi?

Prințul Negru s-a așezat lângă el pe marginea fântâniei în timp ce ursul său se rostogolea pe pământul ud de rouă, gâfâind.

— De o poveste pe care am citit-o odată.

Mo i-a întins ursului găleata cu apă.

— O să ți-o povestesc cândva. E o poveste bună. Chiar dacă are un sfârșit trist.

Dar Prințul n-a făcut decât să scuture din cap și să-și treacă mâna peste fața obosită.

— Nu, dacă are un sfârșit trist, atunci nu vreau s-o aud.

Gecko nu păzise curtea adormită singur. Mo a râs când Baptista a pășit afară din hambarul dărăpănat. Lui Baptista nu-i plăceau bățiile, dar dintre toți tâlharii, Mo îi iubea pe el și pe Bărbatul-puternic cel mai mult și îi venea mai ușor să plece nopțile dacă unul dintre ei le păzea pe Resa și Meggie în timp ce dormeau. Baptista încă făcea pe clovnul prin piețe, chiar dacă spectatorii săi n-aveau adesea niciun ban.

— Măcar cu râsul să rămână, spunea el când Șnapanu îl lua peste picior din cauza asta.

Își ascundea fața ciupită de vărsat în spatele unor măști pe care el însuși le făcea, care râdeau sau plângeau, după cum avea chef. Dar când a ajuns lângă fântâna unde stătea Mo, nu i-a întins o mască, ci o legătură de haine negre.

— Bine ai venit, Gaiță! a spus el, făcând aceeași plecăciune cu care își întâmpina publicul. Scuze că a durat atât

să-ți aduc ce-ai cerut. Nu se mai găsește lână. În Ombra e o raritate, ca peste tot, dar din fericire Gecko și-a trimis un prieten negru de-al lui, un corb, ca să fure câteva role de material de la unul dintre negustorii care s-au îmbogățit de pe urma noului guvernator.

— Haine negre? l-a întrebat Prințul, aruncându-i o privire întrebătoare. Pentru ce?

— Haine de legător de cărți. E încă meseria mea, sau ai uitat? Iar noaptea negrul ăsta o să fie un bun camuflaj. Și asta, a arătat Mo spre cămașa plină de sânge, poate c-ar trebui să o vopsesc și pe ea în negru. Altfel, n-o să mai poată fi folosită.

Prințul l-a privit gânditor.

— Îți mai zic o dată, chiar dacă nu vrei să ascuți. Mai rămâi câteva zile aici. Uită lumea de afară, așa cum a uitat și ea de curtea asta.

Grija de pe fața neagră a bărbatului l-a mișcat pe Mo, și pentru câteva clipe s-a simțit ispitit să-i dea înapoi hainele lui Baptista. Dar doar pentru câteva clipe.

După ce-a plecat Prințul, Mo și-a ascuns cămașa și pantalonii pătați de sânge în vechea pitărie, pe care și-o transformase în atelier, și și-a tras hainele negre pe el. Îi veneau, și a rămas cu ele când a intrat în casă deodată cu dimineața care se strecura prin ferestrele fără geamuri.

Meggie și Resa încă dormeau. O zână se rătăcise în odaia lui Meggie. Cu vorbe ușoare, Mo a ademenit-o la el în palmă.

— Uitați-vă și voi! spunea Șnapanu întotdeauna. Până și nenorocitele alea de zâne îi iubesc vocea. Cred că sunt singurul care nu sunt vrăjit de ea.

Mo a dus zâna la fereastră și i-a dat drumul să zboare afară. I-a tras lui Meggie pătura peste umeri, ca-n toate nopțile în care fuseseră singuri, și i-a privit chipul. Când dormea, părea încă foarte mică. Trează, părea mult mai matură. A șoptit un nume în somn. Farid. Oare crești mare atunci când iubești pentru prima oară?

Moarte de cerneală

— Unde-ai fost?

Mo s-a întors. Resa stătea în ușă și se freca la ochi.

— Am privit zânele cum dansează de dimineață. Noaptea se fac tot mai reci. În curând n-o să-și mai părăsească cuiburile.

Nu era o minciună. Și mânecile halatului acela negru erau suficient de lungi să-i ascundă tăietura de la subraț.

— Haide, altfel o s-o trezim pe Meggie.

A tras-o după el în camera în care dormeau.

— Ce fel de haine sunt astea?

— Haine de legător de cărți. Le-a făcut Baptista pentru mine. Negre ca cerneala. Îmi stă bine? L-am rugat să vă facă și ție și lui Meggie ceva. O să ai nevoie de o rochie nouă în curând.

I-a pus mâna pe burtă. Încă nu se vedea. Un copil nou, conceput în vechea lume, dar văzut pentru prima oară în asta. Nicio săptămână nu trecuse de când Resa îl anunțase.

— Ce-ți dorești să fie? Fată sau băiat?

— Păi pot să-mi doresc? o întrebuse el, încercând să-și închipuie cum ar fi fost să țină iarăși niște degete micuțe în mână, atât de micuțe că nici nu i-ar fi putut cuprinde degetul mare.

Și chiar la țanc: înainte ca Meggie să crească suficient de mare încât să nu mai poată fi numită copil.

— Mi se face greață mai des. O să mă duc mâine până la Roxane. Sigur știe ce să-mi dea.

— Sigur.

Mo a tras-o pe Resa înspre el.

Zile de pace. Noapți de sânge.

